

Muladi Brigitta

Piros eső esik

Bodolóczki Linda kiállítása

Képező Galéria,
2022. II. 15-ig

Monoszlóról hazafelé címmel rendezett kiállítást Bodolóczki Linda festőnek a képzőművészeti szcéna egyik új szereplőjeként jelentkező Képező Galéria, ahol inkább fiatal alkotók számára nyújtanak bemutatkozási lehetőséget. Bodolóczki Linda 2011-ben végzett a Képzőművészeti Egyetemen Radák Eszter tanítványaként, akinek tanárelőde 2007-ig Maurer Dóra volt. Az úgynevezett „színes” osztályban a lehető legjobb helyen találta magát. A diploma után néhány csoportos kiállításon vett részt – az MKE Barcsay Termében, az A.P.A., a Kogart, az Ari Kupsus és a Pintér Galériában –, majd egy másik területen vállalt főállást. Televíziós produkcióknak írt forgatókönyvet, ami annyira testhezállónak bizonyult, hogy csak 2017-ben talált vissza a festészetéhez, és szinte azonnal a figyelem középpontjába került izgalmas képi világgal.

Ahogy a Képező Galéria decemberi tárlatvezetésén a művész fogalmazott, „az már szerintem az utca túloldaláról is látszik, hogy a színek azóta is megmaradtak az érdeklődésem középpontjában. Először kifestettem magamból az elvesztegetett idő alatt felgyűlt képeket, ekkor teljesen intuitív, expresszív képek készültek, majd ezután kezdett el érdekelni a táj. Ez az élethelyzetemhez kötődött, mert ekkor költöztünk el Budapestről a Balaton-felvidékre. A környéken kirándulva vázlatoztam, aztán otthon a meglévő rajzot kezdtem el a saját magam képi világához igazítani, absztraháltam, egyszerűsítettem, elvettem belőle, kiegészítettem, így készült el a *Nekem a Balaton-sorozat*” (amiből tavasszal a Ráday utcában nyílt kiállítása).

Már ezeken a képeken is érzékelhető, hogy az inspirációs forrás, a tó a maga folyton változó geológiai,

BODOLÓCZKI Linda:
Tihanyi-félsziget, 2020,
akril, vászon,
100×130 cm
A művész jóvoltából
←

↑
 BODOLÓCZKI Linda:
Monoszló felé félúton,
Piros eső esik, 2021,
 akril, vászon,
 100×250 cm
 A művész jövőtáblából

természeti, atmoszferikus környezetével csak ürügyet szolgáltat ahhoz, hogy a hagyományos tájképfestészeti hagyományok hullámain elindulva a festő szétvagdalja a teret, és tér-idő kontinuumot hozzon létre a különböző korok, festészeti stílusok ütköztetésével. A realista táj alapjait, a hegyvonalatok monokróm formáit a háttér szétrobbanó cyberfelhői, máskor a precízen, sűrűn vonalazott, szabálytalan körvonalú mezők, alakzatok hekkelik meg. Máshol a képtér felső harmadában líraiain gomolygó felhőket pedig egyszerre csak az előtér gumicukorszerű, színes kapszulákkal szabályosan megszórt, geometrikus felületei váltják fel.

A táj az új sorozataiban aztán teljesen eltűnik, és a képfelületeken már csak a lírai és geometrikus absztrakció osztott képmezői maradnak, amit a művész a pop-art sokkoló színeivel fed be, és heves tasizmussal „önt nyakon”. Merészen emel be a műbe nemcsak különböző iskolákat, festésmódokat, hanem egymással interferenciába kerülő mintázatokat, vibráló színekombinációkat is, élvezettel kavarr bele a harmónia fogalmába, és a végén mégis kiegyenlíti az ellentéteket. Ezen a ponton bevillódnak a japán mangák hátterei és a nagyágyúk nevei is, mint Roy Lichtenstein, Sam Francis, Tobias Rehberger designerei (!), Sean Scully, nekem helyenként Nádler István is eszembe jutott, aki egy beszélgetésünkön a Balaton-felvidéki festők kontextusában Bodolóczki Linda képeiről hasonlóan fogalmazott: „Ha jól látom, amit én csinállok függőlegesen, azt festi ő vízszintesen.”

Bodolóczki nyilván foglalkozott az előzményekkel, de nem a festészeti tradíció és elődök képi világa, inkább az érzékelt képek struktúrái, és a saját tudati, érzelmi folyamatainak leképezése foglalkoztatja. „A képek megfestése érzésekhez kötődik, mivel a leköltözés meglehetősen ambivalens érzésekkel töltött el. Jó a nyugodt élet, de mi lesz, ha túl nyugodt lesz például. Emiatt festem meg többféle technikával az elkészült vázlatokat: az egyik felület gesztusos, lazúros, festékcsurgatós, a másik nyugodt, egyszínű vagy csíkos, pöttyözött, esetleg geometriai formákra bontott. A nyugodtság és a dinamizmus váltakozik a felületekre. Ugyanez igaz a színhasználatra. Igyekszem a színskála minden elemét használni, és egymást bemozgató, élénk, vibráló, komplementer színpárokat használok. A *Nekem a Balaton*-sorozat után a festmények elkezdtek konstruktívabb, összeszerkesztettebb képet adni. Ez a karanténidőszakban történt, amikor ugyan a természetbe lehetett menni, de annyira belefásultam a kijárási tilalomba, az ingerhiányba, hogy már kimozdulni sem volt kedvem, és nem a természet,

hanem a természet emlékképei alapján szerkesztettem a képeket. Ekkor vált a geometria és a gesztus is önálló képszerkesztési elemmé. A korábbi képeken a természeti kép adta vázlatok kontúrjai közt használtam őket, itt viszont már önálló formát, teret kaptak. Ekkor nyertek nagyobb jelentőséget a pop-artos elemek is a képeken, mint a minták és az ismétlés” – mondta Bodolóczki a tárlatvezetésén.

A *Monoszlóról hazafelé* cím így vált egy ciklus utolsó és egyben lezáró fejezetévé. A három nagy méretű festményen felismerhetőek a Balaton-felvidék jellegzetes tájképződményei, de az absztrakció felerősödésével a néző mindinkább a kaotikus képminőségek egymást dinamizáló és egymást kiegyenlíteni igyekvő hatását érezheti, a horizontális és vertikális irányadás multipolárisává válik. Bodolóczki arra törekszik, hogy a „sokféle minőség, a homogén színfelületek, a lazúros festés, a gesztus, a geometria, az organikus formák, a szabályos minták, a véletlen elrendezésű minták, az egyenesek, a hullámos vonalak, a térbeliség, a síkszerűség [...] együtt, valamiféle harmóniát adjon ki. Ezt a harmóniát számomra a ritmus hozza meg, a képeknek ritmusa van – mind formailag, mind színileg. Ezeken a képeken szerettem bele a perspektivikus sávokba, ezek egész egyszerűen a szőlősorok leegyszerűsítései.”

Ami a Balaton-képek után történt, azt a kiállításon a kisebb formátumú, betűjellel és számmal jelölt képek szemléltetik. „Idén ősszel történt egy váltás. Elhagytam a tájképi formátumot, és arra a két dologra összpontosítottam, ami a tájképeken is a legjobban érdekelt: a gesztusra és a geometriára. Az egyik intuitív, a másik kiszámítható. A festékfröccsenések persze valamennyire irányíthatóak, de alapvetően véletlen foltot hagynak, a geometria pontos, kiszámított, megkérdőjelezhetetlen. A kétféle módszer teljesen ellentétes. Számomra ez a két festésmód rímelt a freudi énképre, a gesztus az ösztönén, ami szenvedélyes, a vágyak vezérlik, és azonnal akar mindent, a geometria a felettes én, ami a szabályokat követi.”

Ezek a képek már kevesebb színnel és redukált formakészlettel készülnek, és elhagynak minden felismerhető valóságalelemet. A képtérben marad a japán mangát idéző tágas, többirányú térbeliség, a száguldó geometrikus alakzatok, azok ismétlődése, amit felülír a matéria tapinthatóságával berobbanó festékfolt, vitába szállva a szigorú megformáltsággal, miközben mindezekkel együtt belekerül a festményekbe az idő és a sebesség dimenziója.